

VAROVNÁ ZNAMENÍ NÁŠÍ DOBY

BUDOUČNOST BEZ ILUZÍ

V uplynulých letech byl svět svědkem přibývajících katastrof, sucha, povodní, zemětřesení a ničících uragánů, které následovaly jedno za druhým. Tisíce lidí ztratily životy při nehodách a hrozných katastrofách na zemi, na moři i ve vzduchu; miliony umírají hladu, národy jsou na mizině a nejsou schopné zaplatit své dluhy. Války, národní povstání, exploze obyvatelstva a stálé ničení přírody nahání strach lidem při pohledu do budoucnosti.

Mnohé tyto události jsou zřetelně předpovězeny v Bibli - Slovu Božím (Mat 24,4-31; Luk 21,25-28; Zjevení 6,12-17; 16; 17; 18).

Bůh vždy varoval lidi před nadcházejícími soudy, které se vyplnily jako následek jejich bezbožnosti (Iz 24,5-20; 46,9-10; Am 3,7; Zjevení 1,1).

PONAUCENÍ Z MINULOSTI

Příklad: Bůh oznámil Noémovi, že na svět přijde potopa, Abrahámovi a Lotovi zničení Sodomy a Gomory a Mojžíšovi egyptské rány. Tyto události jsou pro nás zapsány jako příklady pro naše poučení, které nám mají ujasnit, že všechny prorocké výstrahy v Bibli se úžasným způsobem vyplnily a v budoucnosti se ještě i vyplní (1Kor 10,6-12; 2Pt 2,5-9; Žid 4,11).

Také se vyplní důrazné výstražné poselství Boha k nám, poslední lidské generaci. Je představeno jako **Poselství tří andělů** jež nalezneme ve 14. kapitole Zjevení Jana. Ono je poslední Boží výzvou ke všem lidem před příchodem Ježíše Krista jako Krále králů a Soudce. Toto poselství obsahuje nejzávažnější výstrahu o přicházejícím soudu, jakou můžeme v Bibli vůbec nalézt:

POSELSTVÍ TŘÍ ANDĚLŮ

1. „**Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.**“

2. „**Padl, padl Babylon, město to veliké, neboť vinem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.**“

3. „**Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou, I tenť také bude pítí víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen bude ohněm a sírou před obličejem andělů svatých a před obličejem Beránka. A dým muk jejich vstoupí na věky věků, a nebudouť mítí odpočinutí dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího.**“ (Zjevení 14,7-11).

Tato výzva je pro každého člověka životně důležitá! Jak se ale můžeme vystríhat uctívání šelmy anebo přijetí jejího znamení, když nevíme, co tyto symboly znamenají? Znalost této problematiky je životně důležitá: „**Můj lid hyne pro neznalost poznání**“ (Oz 4,6 porovnej s Iz 29,13,14).

Přesto však Bůh přislíbil, že obdaruje každého upřímného člověka tímto poznáním (Př 2,1-7; Dan 12,4,10; Mat 7,7,8).

„**Rci jim: Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, žeť nemám libosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl.**“

Odvráťte se, odvráťte od cest svých zlých. I proč mřítí máte, ó dome Izraelský?“ Ez 33,11 (porovnej s 2Pt 3,10,11; Mal 3,18-20).

CO ZNAMENÁ „ŠELMA“ SE ZVLÁŠTNÍM ZNAMENÍM?

Dříve než budeme pojednávat o „šelmě“, musíme porozumět pozadí historického vývoje až k „šelmě“. Nejlépe je začít knihou proroka Daniele, která předpovídá velkolepým způsobem dějiny od 6. st. př. Kr. až do dnešní doby.

Výklad symbolů v tomto prorockém není ponechán lidským dohadům. Biblická prorocká jsou dopředu psané dějiny. Bible sama poukazuje na klíč k porozumění (2Pt 1,20).

„**Šelma**“ v prorocké představuje „**krále nebo království**“ (stát). To nám jasně vysvětluje Dan 7,17,23: „**Ty šelmy veliké, kteréž jsou čtyři, jsou čtyři králové, kteříž povstanou ze země.**“ Verš 23.: „**Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi...**“ V Dan 7,3 je psáno: „**A čtyři šelmy veliké vystupovali z moře, jedna od druhé rozdílná.**“

„**Moře**“ nebo „**vody**“ představují v prorocké „**národy, davy, rasy a jazyky**“ (Zj 17,15; porovnej s Iz 8,7). V 7. kapitole knihy proroka Daniele jsou prorocky předpověděné budoucí světové říše. Souběžné znázornění nalézáme ve 2. kapitole proroka Daniele (Dan 2,27-45), kde jednotlivé části lidské postavy znázorňují výstižným způsobem běh lidských dějin.

LEV

„**První (šelma) podobná lvu...**“ (Dan 7,4; porovnej s Dan 2,37,38). Tato šelma symbolizuje **babylonskou světovou říši** (608-538 př. Kr.), která za časů Daniele panovala nad tehdy celým známým světem. I dnes ještě můžeme vidět v berlínském Pergamonském muzeu sochu okřídleného lva jako svědka z oné doby.

MEDVĚD

„**A aj, jiná šelma druhá podobná medvědu, kteráž panství jedno vzdvihla, a tři žebra v ústech jejích, mezi zuby jejími, a tak mluvno bylo k ní: Vstaň, nažer se hojně masa.**“ (Dan 7,5). Tato šelma má stejný význam jako „stříbrná prsa s oběma rameny“ v Dan 2,32,39. Představuje světovou říši, která vystřídala říši babylonskou - a sice dvojstátí Médo-Persie (538-331 př. Kr.), ve kterém nejdříve panovali Médové a později Peršané. „Obě ramena“ v Dan 2,32 a „medvěd“ v Dan 7,5, činí jasnou tuto zvláštnost. Jedna polovice se stane mocnější než druhá. „Tři žebra“ znázorňují národy, které si Medo-Persie podmanila, totiž Babylonii, Lybii a Egypt.

PARDÁL

„**Potom jsem viděl, a aj, jiná podobná pardálovi, kteráž měla čtyři křídla ptačí na hřbetě svém, a čtyřhlavá byla šelma ta, již moc dána byla**“ (Dan 7,6). Také tato šelma má svůj protějšek v Dan 2,32,39. Představuje **reckou říši** (331-168 př. Kr.), která si podmanila Persii pod vedením Alexandra Velikého. Po jeho smrti se rozpadla na čtyři díly (říše diadochů) - představené čtyřmi hlavami - Makedonie, Thrácie, Syrie a Egypt.

ČTVRTÁ ŠELMA

„**Potom viděl jsem u viděních nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelem, kteréž byly před ní, a**“

měla rohů deset“ (Dan 7,7). Tuto šelmu znova nalézáme v Dan 2,33,40,41. Čtvrtá světová říše, která následovala po řecké, byla **říše římská** (168 př. Kr. - 476 po Kr.). Byla tak rozdílná ode všech ostatních, které byly před ní a které Daniel znal, že nebyl schopen ji blíže popsat. Těch „**deset rohů**“ v Dan 7,24 znamená, že „**deset králů povstane z této říše**“. Historickou skutečností je, že světová říše římská se v roce **476 po Kr.** rozpadla na deset království, totiž deset germánských kmenů, ze kterých povstaly dnešní evropské státy. Souběžně k Dan 7,7 jsou v Dan 2,41-43 představeny deseti prsty u nohou v obraze lidské postavy. Byly to následující národy: 1. Alemáni (Německo), 2. Frankové (Francie), 3. Anglosasové (Anglie), 4. Burgundi (Švýcarsko), 5. Vizigoti (Španělsko), 6. Suevové (Portugalsko), 7. Lombardi (Itálie), 8. **Herulové**, 9. **Vandalové**, 10. **Ostrogóti** (Východní Góty).

MALÝ ROH

„**Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrůstal mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně.**“ (Dan 7,8).

Různé znaky totožnosti:

1. Malý roh vyrůstal **mezi** těmi deseti rohy (královstvími) a **tři** rohy z těch deseti byly při vzniku této moci vyvráceny (zničeny).

2. V Dan 7,24 je předpověděno, že malý roh má vystoupit **po** těch deseti rozích. Jenom na jedinou mocnost v dějinách se hodí tento popis. V Římě samotném, v centru rozpadlé světové římské říše, vzniklo po roce **476 po Kr.** papežství, vláda jednoho člověka všeobecné římské církve. Během vývoje jeho moci byly **tři** germánské národy **Herulové, Vandalové a Východní Góty, „před ním vyvráceni“**. Výnosem východořímského císaře Justiniana (Codex Justinianus) se stal římský biskup v roce **533 po Kr.** hlavou všech křesťanských církví - papežem. Když se poslední ze tří ariánských národů (Východní Góty) proti tomuto výnosu vzepřel, byl v roce **538 po Kr.** poražen východořímským vojevůdcem Belisariem a vyhnán z Říma. Tím bylo zpečetěno velmocensko politické postavení papežského Říma pro **prorocky předpověděné časové období** 1260 let (vysvětleno dále).

3. V Dan 7,25 stojí psáno, že „**potře Svatého Nejvyššího**“ - což odpovídá velkému pronásledování křesťanů. Žádný znalec dějin nepopře, že toto se vyplnilo v papežství. Strašná pronásledování ve středověku (procesy proti kacířům, jejich upalování, křížácká tažení proti Husitům), jsou dobře známa v historii jako doba temna.

4. Dále je psáno: „**.... Nato pomýšleti bude, aby změnil časy a zákon.**“ Dan 7,25. Papežský systém skutečně změnil zákon Boží - 10 Božích přikázání. Odstranil z katechismu **druhé přikázání, jež zakazuje modlářské uctívání obrazů a soch**. A také změnil **čtvrté přikázání, zachovávání soboty** (jediné přikázání, týkající se „**času**“), přesunutím Božího dne odpočinku ze sedmého dne na první den týdne (porovnej s 2Tes 2,3,4; Žalm 94,20).

Změnil „**čas**“ pro uctívání Boha a ustanovil falešný den odpočinku. Namísto nezměnitelné soboty **7. dne** (porovnej s 2Moj 20,8-11; 31,13,16,17; Ez 20,12; Iz 56,2,3,6,7; Žalm 89,35; Žid 4,1-11; Jak 2,10), kterou zachovával Kristus a apoštolové (Luk 4,16; Mat 24,20;

Skut 13,42; Žid 4,10.11), byl ustanoven **první den** týdne (pohanský den slunce), který Bůh nikdy nepřijímal jako den uctívání Boha. Sám varoval svůj lid před jeho přijetím a uctíváním slunce (Zjevení 14,9-11; 16,2; 19,20; porovnej s Ez 8,16-18).

5. „I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání... otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi“ (Zjevení 13,5,6; porovnej s Dan 7,8.25; 8,25; 2Tes 2,3,4).

Jak definuje Bible pojem „rouhání“? Při jednom úkladu na Ježíše Krista mu bylo vytýkáno rouhání: „...**totiž, že ty člověk jsi, děláš se Bohem**“ (Jan 10,33). O jiné formě rouhání čteme v Luk 5,21: „...**Kdo jest tento, kterýž mluví rouhání? Kdo může odpouštět hříchy, jedině sám Bůh.**“

Obě formy rouhání se hodí na papežství. **„My zastáváme na zemi místo všemohoucího Boha“** (Encyklika papeže Lva XIII. z 20.6.1894). Papež je opakovaně nazýván „Svatý Otec“, přestože Ježíš toto oslovení pro člověka zakázal (Mat 23,9). Takovéto oslovení je vyhrazeno jenom Otci v nebesích (Jan 17,11).

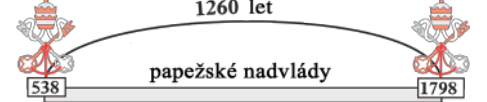
6. V Dan 7,25; 12,7 a ve Zjevení 12,14 je dokonce předpověděna doba trvání papežské nadvlády na **tři a půl časů**, ve Zjevení 11,2; 13,5 na **42 měsíců** a ve Zjevení 11,3; 12,6 na **1260 dnů**.

Biblická míra pro prorocké časové údaje **1 den** se rovná **1 rok** (viz. Ez 4,6 a 4Moj 14,34), jasně ukazuje, že se u těchto časových údajů jedná o stejný časový úsek o 1260 skutečných let. Jeden „čas“ znamenal podle tehdejšího srozumění jeden rok. Tehdy se počítalo s měsíčními roky, s 360 dny za rok. Jeden lunární měsíc má 30 dnů (porovnej 1Moj 7,11.24; 1Moj 8,4).

Na základě toho vyplývá, že „tři a půl časů“ (roků) násobeno 12 měsíci dá 42 měsíců a tyto zase násobeny 30 dny dávají 1260 dnů, neboli 1260 let ve skutečnosti.

Tento předpověděný časový úsek se skutečně naplnil v dějinách papežství: Porážka Východních Gótů v roku **538 po Kr.**, posledního „rohu“, který bránil papežské nadvládě, se všeobecně pokládá za **počátek papežské absolutní nadvlády**.

Když k tomuto časovému údaji 538 připočteme 1260 let, přijdeme do roku **1798 po Kr.** Přesně v této době francouzské revoluce byl papež Pius VI. zajat francouzským generálem Berthierem.

V tomto zjetí pak později papež Pius zemřel. Tím se také naplnila předpověď ze Zjevení 13,10: „**Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde**“. Od té doby nemělo papežství tak zřetelnou absolutní nadvládu.

Byla zavedena demokratická ústava a Řím byl vyhlášen republikou. Tím byla politická moc papeže zlomena a to přesně tak, jak to bylo předpověděno proroctvím, tedy po 1260 letech.

Ve Zjevení 13,1-10 jsou v krátkosti vylíčeny dějiny papežské moci, jež pochází z římské světové říše. Bude absolutisticky vládnout 1260 let a skončí smrtelnou ranou.

7. Ve Zjevení 13,3 stojí psáno: „**A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všechna země, šla za tou šelmou.**“ Tím je zřetelně řečeno, že tato moc bude existovat až do druhého příchodu Ježíše Krista (porovnej s Dan 7,21.22).

8. V době mezi touto smrtelnou ranou a znovunabytím moci přichází do popředí jiná šelma: „**Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak. Kterážto všechnu moc první šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla**“ (Zjevení 13,11,12).

KTERÁ MOCNOST JE ZDE POPISOVÁNA?

Symboly:	Význam:
1. Pochází ze země (Zjev 13,11).	1. Vzniká z nové, málo osídlené země.
2. Přichází v době pádu šelmy z moře (1798; Zjev 13,1.3.10).	2. Stává se národem, když papežství bylo vyvráceno (1763-1800).
3. Má dva rohy podobné Beránkovým (Zjev 13,11).	3. Dvě zásady podobné Kristo-vým jí dávají moc (občanská a náboženská svoboda).
4. Nemá žádných korun na rozích (Zjev 13,11).	4. Žádná monarchie - nýbrž forma republiky.
5. Vykonává moc té první šelmy (Zjev 13,12).	5. Stane se nejsilnější, ne-li svrchovanou velmocí.

Jenom jediná velmoc v dějinách naplňuje těchto pět prorockých znaků, což jsou jmenovitě Spojené Státy Americké, které se v letech 1763-1800 spojily. Ze **Zjevení 13,11-18** vidíme, že začíná bezelstně, avšak v posledním čase doroste v dominující světovou velmoc. Má rozhodující moc. **Je předpověděno, že tato země zřízením obrazu (šelmy) přinutí všechny lidi uctívat a klanět se šelmě, jejíž smrtelná rána byla uzdravena. Tento obraz představuje přesnou kopii toho, čím papežství během své 1260leté absolutní moci bylo.** Popsané uctívání (klanění) ukazuje jednoznačně na nábožensko-politickou moc.

V Dan 3,5.10.14.18.28. se jasně poukazuje na to, že **náboženské uctívání soch, obrazů a symbolů moci je rovno modloslužbě a tím je v rozporu s 2. přikázáním Božím** (2Moj 20,4-6). Svěcení neděle je znamením moci, znamením papežské autority, aby nahradila původní přikázání vlastními (**viz níže o katolické autoritě z jejích vlastních zdrojů!**).

Prorocství odhaluje, že Amerika zřízením **obrazu šelmy** bude nutit lidi k přijetí (znamení šelmy) - svěcení neděle. **Obraz šelmy není nic jiného, než odpadlý protestantismus, ekumenický svazek církví, který se spojí se státem k tomu, aby si vynutil uctívání svých náboženských zákonů.** Celý svět uposlechne příkazu ke svěcení neděle (viz kniha „**Velký spor věků**“). Pýchou papežství je, že se domnívá, že může změnit deset Božích přikázání - Boží zákon. Toto bude rozhodující otázka budoucnosti, rozhodnutí mezi životem a smrtí (Zjevení 13,14.15): poslechnout Boha nebo přikázání člověka (Mal 3,18.19; Zjevení 16,2).

Prosím, všimněte si, že v této době Amerika „**učiní veliká znamení a divy, takže i ohni rozkazuje sestupovati z nebe na zem před obličejem lidí**“. Obrátíme zřetel na druhou šelmu (USA). O ní je řečeno: „...činí veliké divy, takže i ohni rozkazuje sestupovati z nebe na zem před obličejem mnohých lidí“. Tento oheň je symbolem lživého duchovního ohně - vylití lživého ducha. V blízké budoucnosti bude ďábel předvádět v USA lživé zázraky. „**A zázraky, které je jí dáno předvádět před šelmou** (srovnej s Mat 24,24), klame obyvatele země a vyzývá obyvatele země, aby utvořily obraz šelmy (papežství), která měla ránu od meče, ale ožila“ (Zjevení 13,13.14).

Papežství prohlašuje, že změna soboty na první den týdne byla jeho činem a že je „znamením“ jeho autority v náboženských věcech (porovnej s Dan 7,25):

„**Neděle je katolickou institucí a její prohlášení za svatou může být obhájeno pouze z pozice katolické autority...** V Písmu Svatém od začátku až do konce nenacházíme jediný text, který ospravedlní přenesení veřejné týdenní pobožnosti z posledního na první den týdne.“ (Catholic Press, Sidney, 25.8.1900)
„**Světíme neděli místo soboty, protože katolická církev na koncilu v Laodice v roce 364 přenesla svátost ze soboty na neděli.**“ („The Convert's Catechism of Catholic Doctrine“, od P. Geiermana, dílo, které obdrželo od papeže Pia X. 25.1.1910 „apoštolské pozhánání“).
„**Sedmý den - sobota byla svěcena Kristem, apoštoly a prvotními křesťany a jako taková jimi uznávána, až když koncil laodicejský, její svěcení takřka zrušil. Koncil v Laodicei nejprve upravoval věc ohledně 'dne Páně' a zakázal svěcení sedmého dne-soboty pod klatbou (anathema).**“ (William Prynne,

světoznámý anglický teolog, citováno z jeho díla „Dissertation on Lord's Day“, str. 32).

„**Sobota, nejproslulejší den v Zákoně přešel v den Páně. Toto a podobné nepominulo kázáním Krista (neboť on praví: že nepřijel rušiti zákon, nýbrž ho naplniti), nýbrž změna byla provedena autoritou církve.**“ (Arcibiskup z Reggia, Kázání z 18.1.1562 - Mansi XXIII, str. 526).

„**Byla to svatá katolická církev, která přenesla den odpočinku ze soboty na neděli, první den v týdnu...** Kterou církev poslouchá celý civilizovaný svět? Protestanté ... vyznávají velikou úctu k Bibli, ale přesto uznávají svěcením neděle moc katolické církve. **Bible praví:** „Pomni na den sobotní, abys jej světil“, **ale katolická církev praví:** „Ne, zachovávej první den týdne!“ - a celý svět ji poslouchá!“ (Pater Enright, 15.12.1889).

„**Otázka: Cím můžeš dokázat, že katolická církev má moc ustanovovat svátky? Odpověď: Skutečností, že přenesla sobotu na neděli, což také i protestanté uznávají; proto jest zřetelným rozpor, když přísné světi neděle a přitom většinu svátků, které jsou ustanoveny tou samou církví katolickou, znesvěcují.**“ (Z „Abridgement of Christian Doctrine“ od H. Tuberville, Donay Kolleg 1649, str. 58).

„**Samozřejmě, že katolická církev to přiznává, že tato změna [ze soboty na neděli] byla jejím dílem... A právě tento akt je znamením její církevní autority v náboženských věcech.**“ (H.F. Thomas, kancléř kardinál Gibbons, 2. říjen 1895).

„**Církev Boží se určila přenést svěcení ze soboty na neděli.**“ (Publikovaný Římský katechismus, str. 247 po rozhodnutí koncilu v Trentu na rozkaz papeže Pia V.).

9. Ve Zjevení 13,18 nalézáme další poznávací znamení - počet šelmy: „**Kdo má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka a jesti počet ten šest set sedesát a šest.**“

Jeden z titulů papeže je „**Vicarius filii dei**“, což přeloženo znamená „**Zástupce Syna Božího**“. Na základě jedné dotazovací akce u čtenářů odpověděl katolický časopis „Our Sunday Visitor“ z 18.4.1915 toto: „Na papežské mitře (správněji tiaře) jsou vyryta písmena „Vicarius

Filii Dei“. **Toto označení, (které již jako samotné je rouháním, jelikož se povyšuje nad Ducha Svatého, pravého zástupce Krista na zemi; Jan 16,12-15; 14,26; Řím 8,26), je jménem šelmy** (Zjev 13,17). Podle údajů ve verši 17. a 18. dává počet jejího jména číslo **666**. Jelikož v latině písmena mají současně číselnou hodnotu, stačí je pouze sečíst. Toto je to prorocství, které poukazuje na „**Antikrista**“ (porovnej s 2Tes 2,3-12; 1Jan 4,3; 2Jan 7; Řím 8,3). Řecké slovo „**Antikrist**“ označuje tímto slovem toho, kdo se staví na místo „**Bohem pomazaného** (anti) znamená „na místo nebo proti“ a „crio“ znamená „pomazat“.“ (Konkordantní Nový Zákon, str. 371).

Jinými slovy „**Antikrist**“ je údajný zástupce Syna Božího - přesně to, na co si papež dělá nárok! Když by se papež měl představit ve smyslu Nového Zákona, pak by musel říci: „**Já jsem ten Antikrist!**“

Ježíš Kristus je po svém nanebevstoupení jediným pravým Veleknězem v nebeské svatyni: „**služebník jsa svatyně a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal a ne člověk**“ (porovnej Žid 8,1.2).

Zde nám zprostředkovává Ježíš svou obětovanou krví denně cestu ke trůnu milosti nebeského Otce (Jan 14,6.13.14; Řím 8,34), ke kterému můžeme každého času přistoupit bez zprostředkování člověka jedině skrze modlitbu ve víře a důvěře ve smírci krev Kristovu (Žid 4,14-5,10; 7,25; Mat 6,6-15). Učení o dodatečném zprostředkování člověkem nebo „zemřelými svatými“ představuje podle Zjev 13,6 „**rouhání šelmy**“ proti Bohu a **proti jeho stánku** (svatyni) smíření“ v nebesích (porovnej s Dan 8,11-14 a 12.11), tam se tato okolnost popisuje jako „zločin proti svatyni“ nebo jako „ohavnost hubiči“.

ZNAMENÍ ŠELMY

Není to znamení, které bude vnučeno každému člověku proti jeho vůli. Kdybychom se proti tomu nemohli bránit, pak by varování Boha proti přijetí tohoto znamení bylo zbytečné. Ti, kteří toto „znamení šelmy“ (znamení autority anebo příslušnosti) odmítají, jsou popisováni jako: „ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ (viz Zjev 14,12). Jsou to ti, kteří přijali znamení Boží, pečeť Boží (Zjev 7,3,4; 14,1) a oni zvítězili nad znamením šelmy (Zjev 15,2; porovnej s Dan 3). Znamení šelmy znamená tedy přestoupení Božích přikázání (porovnej s Jak 2,10), neboť pečeť Boží, znamení jeho smlouvy, se nalézá v deseti Božích přikázáních (viz níže). Znamení šelmy bude přijato na čelo anebo na ruku (Zjev 13,16; 14,9). Čelo symbolizuje rozhodování (myšlení, víru), ruka symbolizuje jednání člověka (praktické uplatňování deseti přikázání v životě). Totéž nám ukazuje 5Moj 11,8.18 (porovnej s 5Moj 13,1-6), kde se jedná o dodržování **všech** přikázání.

Kdo rozumí nárokům čtvrtého přikázání, o kterém Bůh řekl, že je znamením jeho autority a zavrhne je a namísto toho uctívá to, co Řím zvolil za znamení své nadvlády a moci, ten přijímá znamení spojenectví s Římem - znamení šelmy. Ti, kteří pokračují v přestupování, nepřijmou znamení šelmy dříve, dokud nebude vydán národní Nedělní zákon. Tehdy si lidé budou muset vybrat mezi Božími a lidskými přikázáními. Pro upřímného světitele neděle platí do té doby, **„že časy neznalosti Bůh přehlíží, ale nyní přikazuje všem lidem na zemi činit pokání“** (Skut 17,30).

PEČEŤ BOŽÍ

Znamení anebo pečeť má v Bibli stejný význam (Řím 4,11).

- Úřední pečeť musí obsahovat tři náležitosti:
1. Jméno představitele - např. Petr Pavel
 2. Funkce - např. prezident republiky
 3. Území jeho vlády - např. Česká republika.

Pečeť Boží, věčné znamení Jeho moci, je spojeno s Jeho zákonem a je obsaženo ve čtvrtém přikázání (2Moj 20,8-11):

„Pomni na den sobotní, abys jej světil, šest dní pracovatí budeš, ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodinova Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i přichozí, kterýž jest v bránách tvých, neboť v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všechno, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního a posvětil ho.“ (porovnej s 2Moj 31,13.17.18.)

I když před Bohem mají všechna přikázání stejný význam (Jak 2,10), jenom ve čtvrtém přikázání nalézáme znamení Boží pečeti:

1. Jméno Vládcy - „**Tvůj Pán, tvůj Bůh**“
2. Titul - „**Stvořitel nebes a země**“
3. Území jeho vlády - „**Nebe a země a moře a vše, co je v nich.**“

Bible hovoří o sobotě jako o **věčném** znamení Boha: „**Avšak sobot mých ostříhati budete. Nebo to (věčným) znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuje.**“ (2Moj 31,13 porovnej s verš 16.17; Ezech 20,12.20). Pán Ježíš řekl: „**Nedomnívejte se, že jsem přišel rušiti zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti. Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puntík nepomine ze zákona, až se všechny věci stanou.**“ (Mat 5,17.18).

Byl jeden člověk, který se ho zeptal: „**Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych měl život věčný?**“ Ježíš mu odpověděl: „**chceš-li pak vejít do života, ostříhej přikázání... Nezapínej, nezcižolozíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce i matku svou a milovati budeš bližního svého jako sebe samého.**“ (Mat 19,16-19).

Sedmý den - sobota, je důležitou částí zákona Božího, **týdenní vzpomínka na Krista, jako našeho Stvořitele a Spasitele.**

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Všecky věci skrze ně učiněny jsou a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. A Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozrozeného od Otce, plné milosti a pravdy.“ (Jan 1,1-3.14).

Stejně tak k zaslíbenému odpočinutí národa izraelského při příchodu do země Kanán je sobota vzpomínkou na zaslíbený „sobotní odpočinek“ při vejíti do nebeského Kanánu (2Pt 3,13; Zid 11,10.39.40; Zjevení 21,2), které se uskuteční při druhém příchodu Ježíše Krista (Zid 3,10-19; 4,1-11, porovnej s 5Moj 4,1.2; 1Kor 10,11-13) po **6000** letém putování „pouští lidských dějin“ počínaje pádem člověka do hříchu v ráji. Budeme-li se snažit sečit v Bibli uvedené časové údaje jednotlivých generací tam zmíněných lidí od Adama, pak zjistíme, že až do Krista uplynulo **4000** let (viz „Atlas světových dějin“, 1990, K. Thienemanna nakladatelství, Stuttgart, Vídeň). Tím je také jasno, že jsme na konci Bohem určených světových dějin a že jsme došli **na konec 6. tisíciletí.** Ohledně druhého příchodu Ježíše Krista praví Bible, **„... že u Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.“** (2Pt 3,8). Poznáváte nyní, **„... že je blízko a ve dveřích“?** (Mat 24,33).

Boží lid je v Novém Zákoně nazýván duchovním Izraelem, který dosáhne vírou v Ježíše duchovní obřízky srdce (porovnej Kol 2,11.12; Řím 2,28.29; Gal 3,6-9.28.29; 5,6; 6,15; Řím 11,25; 1Pt 2,9.10). Nová smlouva s Kristem způsobí skrze jeho stvořitelskou moc nové stvoření v každém člověku. Toto bylo již předpověděno prorokem Jeremiášem: **„...A dnové jdou, praví Hospodin, v nichž učiním s domem izraelským a s domem Judským smlouvu novou...po těchto dnech praví Hospodin: dám zákon svůj do jejich vnitřku a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich a oni budou mým lidem.“** (Jer 31,31-33).

Lid Boží bude proto vždy ostříhat Božích přikázání: **„I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými ze semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Boží a mají svědectví Ježíše Krista“** (Zjev 12,17). (Žena v prorocký symbolizuje církev, naproti tomu nevěstka představuje odpadlou církev - porovnej s 2Kor 11,2; Ez 16; Zjev 17; 18.)

Nyní tedy víme, co znamená s trojandělským poselstvem v Zjevení 14:

1. Praví nám, že soud (tzn. rozhodnutí nad naším věčným životem) **se koná před nebeskou soudnou stolicí.** (verš 6.7)

2. Rovněž nám praví, že také i protestantismus odpadl (verš 8) ve vztahu ke Zjevení 18,1-5 a stal se „**příbytkem dábůl a stráží každého ducha nečistého a stráží (skrývá) všelijakého plectva nečistého a ohyzdného.**“ Ke všem upřímným křesťanům (Jeho lidu) anděl volá: **„Vyjděte z něho lide můj, abyste neobcovali (neměli podíl) jeho hříchům, a abyste nepřijali z jeho ran.“** (Zjevení 18,4).

3. To je velice vážná a milostivá Boží výstraha celému světu: Všichni, kteří uctívají papeže anebo jeho protestantský ekumenický obraz tím, že i přes větší poznání podlehnou násilnému vynucování dodržování nedělního zákona, přijmou znamení šelmy a navěky zahynou (podle Zjevení 14,9-11).

4. Verš 12. ukazuje skupinu lidí, která znamení šelmy nepřijme. Oni dodržují (ostříhají) všechna přikázání Boží (také sobotní přikázání sedmého dne; porovnej se Skut 7,38) a mají víru, jakou měl Ježíš.

OBSTOJÍTE PŘI BOŽÍM SOUDU?

První anděl mluví o Božím Soudu, který se odehrává **před** druhým příchodem Kristovým v nebesích (porovnej s Dan 7,9-12; 2Kor 5,10), neboť již před Jeho příchodem musí být rozhodnuto, kdo bude vzkříšen z mrtvých k věčnému životu a kdo ze současných žijících bude vzat vstříc svému Pánu do nebes při Jeho příchodu (1Tes 4,15-17; Jan 5,27-29; Zjevení 20,5.6). Naproti tomu mluví Bible ještě o jednom soudu v nebesích během 1000 let. Odehraje se **po** druhém příchodu Ježíše Krista a všichni věříci

se ho zúčastní jako přisedící. Vynesení rozsudku nad nevěřícími mrtvými a nad padlými anděly (Dan 7,22; 1Kor 6,2.3; Zjevení 20,4) bude oznámeno a vykonáno **po** 1000 letech při vzkříšení bezbožných (Jan 5,29; Zjevení 20,7-15). Deset Božích přikázání je nezměnitelným měřítkem Božího Soudu (Kaz 12,13.14; Zjevení 11,18.19; Zalm 89,35; Mat 7,21); rovněž příkladný postoj Ježíšova srdce (Fil 2,5; Řím 15,5), o kterém se praví: **„Abych činil vůli tvou Bože můj, libost mám; neboť zákon tvůj jest uprostřed vnitřnosti mých.“** (Zalm 40,9; porovnej s Jan 6,38; 4,34; Zalm 40,7-9; Zid 10,9; Luk 22,42).

V modlitbě Páně se sice modlíme **„Staň se vůle Tvá“**, ale jak to skutečně vypadá s uskutečňováním Boží vůle v našem životě? Bible nám praví: **„Hřích je přestoupení zákona“** (1Jan 3,4) a **„odplata za hřích je smrt“** (Řím 6,23). Když se pak ještě dovídáme z úst proroka: **„Může-li změnití Mouřenín kůži svou, aneb pardál skvrnitost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti?“** (Jer 13,23; porovnej s Řím 7,24) a když pozorujeme náš život, pak musíme poznat, že sami od sebe nemůžeme uniknout Božímu Soudu a tím také věčné smrti. Bůh však má pro všechny lidi, kteří byli v otroctví Satana, připravenou cestu **záchranu**. Tato cesta lásky Boží se jmenuje **„Ježíš Kristus“**.

„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozrozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Golgota stojí jako pamětná hora pro nepochopitelnou oběť, která byla nutná ke smíření našich přestoupení zákona Božího. Proto nesmíme nikdy hřích považovat z a něco malicherného (Řím 6,15 a nasl.). Boží nabídka milosti, není lacinou nabídkou. Vyžaduje náš souhlas a s ní celé odevzdání se Bohu. **„Já jsem ta cesta, pravda, a život, nikdo nepřichází k Otci než skrze mě“** (Jan 14,6). Ježíš nám svým životem ukázal cestu k Otci, cestu k věčnému životu.

Vážení přátelé!

Jestli máte nějaké otázky a když se chcete více dozvědět o Bohu, o Jeho Svatém Slovu a o Pánu Ježíši, upřímně vás prosíme: telefonujte, pište, a přicházejte na sobotní Bohoslužby v 10:00 na tyto adresy:

Tulská 14/1,
100 00 Praha 10
+420774295945 - Alexander

Ještědská 609/23,
460 07 Liberec
+420776500478 - Vladislav
+420776376131 - Mihail

Palackého 75/21,
779 00 Olomouc
+420 773 239 653 - Ian

JAK MŮŽEME OBRŽET VĚČNÝ ŽIVOT SKRZE JEŽÍŠE KRISTA?

Ježíš odpovídá dnes stejně jako tehdy: „**Přikázání ostříhej... a následuj mě.**“ (Mat 19,17.21; porovnej s 1Petr 2,21-25; Zjevení 14,4).

Následování pro nás dnes znamená, abychom studovali Ježíšův život v Bibli - Písmu Svatém (Jan 5,39; 8,31.32) a uposlechli jeho slova (Jan 3,36; Žid 5,8.9; 11,8 a nasl.; Jak 4,7; Řím 16,26). Duch Svatý pak zapůsobí v nás stejně jako tehdy o letnicích, když lidé poznali své hříchy a zvolali: „**Co máme činit?**“ Petrova odpověď tenkrát zněla: „**Čiňte pokání.**“ (Skut 2,37.38). Při jiné příležitosti pravil: „**Protož čiňte pokání a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši...**“ (Skut 3,19).

Zákon Boží nám jako zrcadlo ukazuje naše znečištění hříchy (Řím 4,15; 3,20; 7,7), které z nás Ježíš chce smýt svou smířující krví. Toto je pak chvíle zrození lidské lásky k Bohu. Ježíš, když hovořil o hříšníci, řekl:

„**Odpuštění jsou hříchové její mnozí, neboť milovala mnoho...**“ (Luk 7,47). „**My milujeme jej, neboť on prve miloval nás... neboť toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali; a přikázání jeho nejsou těžká.**“ (1Jan 4,19; 5,3). Z lásky ke Kristu pak vyrostle také v nás Boží síla, která přemůže hřích. „**Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám.**“ (Jan 14,15-17).

Láska a propůjčená moc Ducha Svatého nám usnadní přemoci hříchy tak, jak je přemohl i Ježíš (Jan 15,10; 1Jan 5,4.5; Zjevení 3,21).

Tím, že se Ježíš Kristus, Syn Boží stal člověkem (Fil 2,5-8; Jan 16,28), si můžeme být jisti tím, že Bůh přesně ví, kolik nám má dát síly, abychom vyhověli Jeho požadavkům a mohli se vzepřít pokušením oslabeného těla.

„**Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla, A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecen čas života svéhopodrobeni byli v službu. Neboť nepřijal andělů, ale simě Abrahamovo přijal...**“

ADVENTISTÉ SEDMÉHO DNE REFORMNÍ HNUTÍ

Srdečně Vás zveme na Bohoslužbu každou sobotu od 10:00.

YouTube: SDARM Praha

SDARM.CZ

A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očistění hříchu lidu jednáno býti mělo. Nebo že jest i sám trpěl, pokušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.“ (Žid 2,14-18).

Tuto hříchy přemáhající moc můžeme obdržet tehdy, když uvěříme v Ježíšovu příkladnou spravedlnost (tj. Jeho bezhříšné žití v těle hříchu - porovnej s Řím 8,3; Žid 4,15) a když Jeho zástupnou obětí, kterou zpečtil svou smrtí na kříži, osobně přijmeme vírou (Jan 3,16; 1,29).

Ježíš nezemřel za vlastní hříchy, neboť stojí psáno: „**Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm...**“ (2Kor 5,21; porovnej s 1Jan 3,5; Jan 8,46) To však znamená, že svých přestoupení litujeme, vyznáme je a odvrátíme se od svých hříchů (od přestoupení Božího zákona) a následujeme příklad Pána Ježíše (Pr 28,13; 1Jan 1,6-10; 2,4; 3,3-10; 1Pt 2,21; Mat 10,34-39).

Víra a pokání jsou darem Božím pro toho, kdo upřímně hledá. Bůh v nás obojí způsobí Duchem Svatým, jestliže mu k tomu dáme příležitost. Víra přichází skrze slyšení Božího Slova a jeho studium (Řím 10,17). Ježíš pravil: „**Ptejte se na Písma; nebo vy se domníváte v nich věčný život míti, a ta vydávají svědectví o mně.**“ (Jan 5,39; porovnej s Luk 24,25-27; Jan 2,22; Řím 16,26; Skut 17,11.12).

Studium předivně se splňujících Božích předpovědí (mnohá staletí předem oznámený běh světových dějin vrcholící druhým příchodem Ježíše Krista) nás přesvědčí o hodnotnosti Božího plánu vykoupení skrze Krista a utvoří jistý základ víry pro splnění dalších budoucích událostí (2Pt 1,19-21).

Při upřímném studiu Písma Svatého je nám zaslíben neviditelný Božský učitel: „**Utěšitel pak, ten Duch Svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on vás naučí všemu a připomene vám všechno, což jsem mluvil vám.**“ (Jan 14,26; 16,13; 17,17). Kdo odmítne nabídku Boží milosti a vědomě neuposlechne slova pravdy, nečte je a nezkusí je, neobdrží od Boha žádnou sílu víry a bude patřit k těm, kteří budou na věky ztraceni (Jer 6,17-19; 9,12-15; Oz 4,6).

„**Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána.**“ (Jak 1,5). Ježíš nám praví: „**Proste, a dánoť bude vám... Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávat synům vašim, čím více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?**“ (Mat 7,7.11). Tak tedy nyní proste, jak to činil David: „**Stvoř mi Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.**“ (Žalm 51,12 Ek. překlad porovnej s Žalmem 139,23.24).

Kdo upřímně věří a modlí se, zakusí, že „**všechno mohu v Kristu, který mně posiluje**“ (Fil 4,13).

Jenom tehdy, když upřímně následujeme Krista a spolehneme se na Něho jako na našeho živého Zahrance, budeme moci rozvinout charakter, který bude podobný Jemu, čímž budeme připraveni na Jeho druhý příchod. „**Totoť jest smlouva, kterou učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich a na myslech jejich napíše je.**“ (Žid 10,16; porovnej s Jer 31,33).

Vzpomínáte si, že poslušnost lidí v rajské zahradě byla zkoušena ovocem jednoho stromu (strom poznání dobrého a zlého - 1Moj 2,16.17)? V posledních dnech naší doby je opět zkoušena poslušnost na jednom zvláštním Božím přikázání (Jak 2,10). V ráji řekl svůdný had: „**....Takliž jest, že vám Bůh řekl...**“

Jaké katastrofální následky měla neposlušnost lidí?! (1Moj 3) Dnes opět seje Boží nepřítel do srdce lidí pochybnosti o jednoznačném Božím přikázání: „**Myslel to Bůh skutečně tak opravdově a vážně se sedmým dnem?**“ Jestliže bylo zjištěno, že neděle (den slunce) není nic jiného než přikázání lidské, pak zde nesmí chybět slovo Kristovo: „**....Dobře o vás**

„**prorokoval Izaiáš, o vás pokrytcích, jakož psáno jest: ...Lid tento rty mně ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. Ale nadarmo mne, ctí, učíce učení a ustanovení lidská. Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská. Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení svá zachovali.**“ (Mar 7,6-9).

Bůh také varuje svůj lid skrze proroka Ezechiele: „**....V ustanoveních otců svých nechodte a soudů jejich [tradic] neostříhejte a hnusnými modlami jejich se neposkvvrňujte. Já jsem Hospodin, Bůh váš, v ustanoveních mých chodte a soudů mých ostříhejte, a čiňte je. Též soboty mé světte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin, Bůh váš.**“ (Ez 20,18-20; Jer 9,12.13).

Přikázání lidská a tradice nás neosvobodí od křesťanské zásady: „**Více sluší poslouchati Boha nežli lidi.**“ (Skut 5,29; 4,19).

Pro co se rozhodnete - pro sobotu Hospodinovu anebo pro papežskou neděli? (Jer 10,2; 1Kr 18,21; 1Sam 15,22.23).

Duch Svatý nás vyzývá: „**Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých... Zůstává tedy ještě v platnosti sobotní odpočinek pro lid Boží, kdo všel do jeho odpočinku, ten také odpočinul od svých činů, jako Bůh od svých. Pospěšme tedy vejíti do onoho (sobotního) odpočinku, aby nikdo podle téhož příkladu neupadl do neposlušnosti.**“ (Žid 4,7.10-11, Žilkův překlad). Jen ti budou spaseni a zachráněni, o nichž Bible praví: „**Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy**“ (Zjevení 14,12).

Brzy dopadnou strašné rány a soudy na lidi, kteří přijmou znamení, jméno a počet šelmy anebo se klaní šelmě a jejímú obrazu (tzn. kteří se poddají protibozské, nábožensko-politické autoritě), čímž se postaví proti jednoznačné vůli a výstraze samotného Boha (Zjevení 13,16-18; 14,9-11; 16,2; 18; 19,19-21).

Toto výstražné poselství soudu může leckomu způsobit strach, přesto je to poslední záchranné poselství milujícího Boha, „**kterýž nechce, aby někdo zahynul, nýbrž chce, aby všichni dospěli k pokání.**“ (2Pt 3,9; Žilka).

Každý upřímný člověk zakusí, že „**bázeň Hospodinova je počátkem moudrosti.**“ (Pr 1,7; porovnej s Luk 12,4.5. a 2Moj 20,20). Strach vzniká následkem hříchu (viz 1Moj 3,10.11). Jestliže jsme přijali a dosáhli odpustění hříchů skrze lásku Boží v Ježíši Kristu, zakusíme, že „**bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň... nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce. My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.**“ (1Jan 4,18.19).

Pocit ztracenosti se přemění v jistotu záchrany a strach z Boha se přemění v úctu a lásku. Bezvýhodnost se mění v cílevědomost a strach se změní v radostné očekávání Božího zaslíbení. **Tato Boží nabídka - možnost pokání a obrácení však platí už jen krátkou dobu!** Využijte čas k vážnému přezkoumání vlastního stavu a k obrácení, neboť lhůta milosti končí ještě před druhým příchodem Ježíše Krista. Znamená to, že dnes je **nejposlednější doba v dějinách tohoto světa!**

Přijďte zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypálíny budou. **11Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, 12Očekávající a chvátající ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se?** (2Pt 3,10-12).

Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všechno člověku záleží. Poněvadž veliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou. (Kaz 12, 13,14)